ESTIU 2023 | NÚMERO 25

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ IMPRESA GRATUÏTA | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT

800 anys estenent la devoció de Montserrat arreu

‹GRATUÏT›

PÒRTIC

La devoció a la Mare de Déu de Montserrat traspassa fronteres, la del mateix santuari que no s'apropia la devoció com una cosa intangible, i la frontera física, permetent a través de la seva confraria que la devoció s'estengui arreu. Enguany celebren 800 anys de confraria. Una devoció mariana que entra a les cases de la gent i al cor dels pelegrins.

SUMARI

EN PORTADA: LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT PELS CARRERS DE BARCELONA AMB MOTIU DELS 75 ANYS DE LA SEVA ENTRONITZACIÓ. | CATEDRAL DE BARCELONA

4 PATRIMONI

De negre a blanc: la restauració del Crist de Lepant | PÀG. 4

6 ESPIRITUALITAT

Joan Maria Mayol: "El miracle que fa la Mare de Déu és transformar el cor dels pelegrins | PÀG. 6

10 MONTSERRAT AL MÓN

Sardenya i "sa Munserrada" (II/II) | PÀG. 10

12 VATICÀ

Nathalie Becquart: "No podem imaginar ni somiar l'Església només amb una part d'ella" | PÀG. 12

18 VIDA RELIGIOSA

Alba Romero: "La vida religiosa per a mi és una opció vàlida com qualsevol altra" | PÀG. 18

22 ACCIÓ SOCIAL

Puig d'Olena, la història del CRAE de les Dominiques de l'Anunciata | PÀG. 22

27 TRADICIONS

Per què es prega per la pluja? | PÀG. 27

29 CULTURA

Joanetes serà la seu de la primera Escola de Campaners de Catalunya | PÀG. 29

PROVEM-HO EN CATALÀ

MOLT PER PARLAR.

MOLT PER VIURE.

moltperparlar.cat

Generalitat de Catalunya

Pel català, sempre endavant

De negre a blanc: la restauració del Crist de Lepant

"No podíem ocultar aquesta policromia original tan bonica del Sant Crist de Lepant i per això sabem que quan els devots vegin la imatge començaran a enamorar-se de la peça de nou". Aquesta afirmació feta pel conservador i arxiver de la catedral de Barcelona, **Robert Baró**, és la clau de volta de la restauració del Sant Crist de Lepant que ha transformat la imatge de negre a blanc. Un canvi que pot sobtar, però que era necessari, ja que "la capa negra era brutícia i sutge", i hagués estat "un pecat" embrutir-la de nou, reconeix el degà de la catedral, **Santiago Bueno**.

Una restauració "necessària", encetada l'any 2020 amb els estudis diagnòstics previs, i que ha comportat un canvi radical en la talla "per apropar-se més al seu origen" i mostrar alhora "una devoció constant i més viva" en fer més evident la mort i Passió de Crist en el rostre.

I és que el Sant Crist de Lepant ha patit al llarg dels segles moltes vicissituds. Una imatge molt venerada sempre, treta en processó, i que s'ha anat arreglant periòdicament, fins i tot repintant-la a càrrec d'artistes en funció de les modes de l'època. "No se suportava gaire bé tenir una imatge en mal estat segles enrere", reco-

neix **Ana Ordóñez**, restauradora de la catedral de Barcelona. L'any 2020 la catedral s'adreça al Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya per encetar la restauració. La diagnosi ja va mostrar les dues grans intervencions que el sant Crist de Lepant havia patit al llarg del temps, així com les diferents capes de policromia afegida amb els anys, fins a unes cinc diferents. És quan s'inicia la restauració i es van eliminant capes, fins a arribar a la del segle XIX, i mostrar la imatge com era originalment i està documentada, blanca i no negre.

"LA DEVOCIÓ HAVIA TUNEJAT EL SANT CRIST DE LEPANT AL LLARG DEL TEMPS"

Un canvi que podia representar una polèmica i una dificultat, però que el Capítol catedralici ha anat seguint de prop i votant "unànimement", explica Bueno. No s'ha canviat el color, recorda, sinó que el que s'ha fet és recuperar la imatge original. "Aquesta imatge no és negre des de fa molts anys, els gravats que es conserven de la talla ja mostren que era blanca deliberadament". Un cop les capes de sutge s'han anat retirant, la decisió era clara: "No es podia embetumar una policromia tan bonica".

I la restauració no ha acabat aquí. La diagnosi també ha revelat que la talla del sant Crist és més antiga del que es pensava. Les conclusions de l'estudi són que el Crist està format per una sola gran peça, de fusta de pollancre, i la creu que és de pi. Els braços estan ancorats, i el tronc és buit per dins per alleugerir la peça. Conté policromies nombroses i es veuen les intervencions al llarg del temps. La barba també va ser afegida a posteriori. "La devoció l'ha tunejat al llarg del temps", expliquen des de la catedral, en petits detalls que fan que no sigui igual a l'original. I quan es va fer? "Abans del segle XV segur", però caldrà una jornada d'estudi prevista per a més endavant per detallar-ne els detalls concrets.

Una imatge, la del sant Crist de Lepant, que representa Jesús a la creu en el moment de la mort. Una imatge ben documentada des de finals del segle XVI i al voltant de la qual hi ha una tradició molt antiga i arrelada. La tradició situa la imatge a la batalla de Lepant, presidint la galera que obria camí a la resta durant la batalla.

Un sant Crist que fins al segle XX ha estat situat sempre darrere de l'altar major de la catedral de Barcelona, i que a principis del segle XX es trasllada a la capella del santíssim sagrament per ordre del bisbe Irurita. En els darrers cinquanta anys no s'havia fet cap intervenció important, i en el moment d'iniciar la restauració "han vingut les sorpreses", reconeixen.

Una restauració física de la peça que també implica un patrimoni cultural immaterial, com el cos de portants del Sant Crist o la devoció popular del sermó de les set paraules. "Patrimoni que omple de sentit aquestes peces i que cal preservar".

GLÒRIA BARRETE

Joan Maria Mayol: "El miracle que fa la Mare de Déu és transformar el cor dels pelegrins"

La devoció a la Mare de Déu de Montserrat traspassa fronteres. La primera frontera, la del mateix santuari de Montserrat, que no s'apropia la devoció com una cosa intangible i per a uns pocs sinó que la comparteix, la viu i la comparteix arreu amb la seva acollida i pastoral. I la segona frontera, la física i territorial, ja que, a través de la confraria de la Mare de Déu de Montserrat, possibilita que la devoció a la Moreneta pugui trobar espai i litúrgia arreu del món, més enllà del santuari i més enllà de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat. Enguany la confraria celebra vuit-cents anys d'història amb un pelegrinatge a Roma. Parlem amb el rector del santuari i responsable de la confraria, **Joan Maria Mayol**, sobre com els vuit segles de la confraria han estat reflex de la història i societat del moment.

Vuit-cents anys d'història de la confraria. Quins són els fets més rellevants que ha viscut?

La confraria s'inicia l'any 1223 quan comença a haver-hi més afluència de pelegrins gràcies al boca-orella del Camí de Sant Jaume que ja narra les gràcies de la maredeu. En aquella època no es podia anar a Roma perquè hi ha la

pesta, i tampoc es pot anar a Jerusalem perquè hi són els sarraïns. Els dos grans pelegrinatges que es feien a l'edat mitjana no es podien fer, i l'únic que sí que es podia fer era el de Santiago de Compostela. Tots els que hi anaven veient Montserrat, es fixaven en una muntanya que no passa desapercebuda i aquí és quan comença la gran afluència de gent.

Quan comença a fer-se gran la confraria?

La confraria fa un salt al segle XIV quan el papa Nicolau V li concedeix la indulgència plenària a Montserrat. Una indulgència que provoca que aquí sempre que se'n puja en pelegrinatge és com un any sant. I aquest any sant no és per fer calés, sinó que s'ha d'entendre com un reset espiritual i viure d'acord amb l'Evangeli. Aquella concessió engrandeix la confraria que passa de cinc-centes persones a milers. La confraria ja crescuda el que fa és afavorir el flux de pelegrins i dignificar la seva estada aquí.

Ara trobem la Moreneta a altres països del món.

Sí. No és això una cosa local només de Catalunya, sinó d'arreu del món. Tenim comptabilitzades unes dues-centes mares de déus no romàniques arreu del planeta. És la primera advocació que passa l'Atlàntic perquè Bernat Buil amb Colom, que és delegat pontifici, fa la primera missa en veneració a la mare de déu de Montserrat i la primera capella allà és a República Dominicana. Hi ha també a altres llocs d'Amèrica Llatina, a l'Àfrica, a Itàlia, a França, a Anglaterra, inclús al Japó. El més bonic és veure com la inculturació catalana no ha estat invasiva ni impositiva. En aquest cas no s'importa la Mare de Déu romànica, sinó que s'adapta, en molts casos, a la fesomia i cultura del lloc concret. Això és el que volem portar a Roma amb el pelegrinatge, aquest fet d'inculturar-se i no imposar-se. I sobretot per recordar que quan ens entenem, tirem endavant.

Què fan a la confraria?

Les confraries de Setmana Santa, per exemple, són molt pensades de penitència, aquesta és de tot l'any i està centrada en la festa de la Mare de Déu, per fer-ne difusió i per compartir el que es viu a Montserrat a qualsevol lloc. El pare abat va posar en text el que ja es feia. No hi ha cap obligació estricta de pregar i fer coses concretes, sinó que és una recomanació oberta i que s'ofereix. Fem una trobada al maig, després de la festa de la Mare de Déu, i un cop l'any preguem pels difunts. Un acte molt sentit en temps de pandèmia. També es comparteix un dinar. És important l'empatia humana, la fe no és només mirar amunt, sinó mirar els ulls a l'altre i dir-li 'estic aquí'. Això és el que pretenem a la confraria.

I la part social també hi és?

I tant! La part social és vital perquè es va néixer per això, com totes les confraries, vaja. Al pelegrinatge ho escenificarem anant a Santa Maria in Trastevere amb la comunitat de Sant'Egidio, on farem el rosari dels pobres i acabarem amb la imatge de la Mare de Déu de Montserrat de Girona a dins l'església. Els mateixos pobres ens acolliran i compartirem una estona. Cal sensibilitzar també els nous confrares d'aquesta part social vital que té la confraria, com totes, que van néixer per això, per ajudar-se entre ells.

Quants confrares hi ha actualment?

Parlem avui de més de 3 mil confrares. Hi ha gent de tots colors, com ha passat sempre. Carles V era confrare, així com Felip II. També ho

ha estat Pasqual Maragall, o Jordi Pujol. D'actuals prefereixo no dir-ho, queda en la discreció!

Què li demanen a un confrare avui?

Està obert a tothom i se li demana que Montserrat sigui un punt de referència. Això és el més ampli. Ja més concretament, demanem la devoció a la Mare de Déu i que pels voltants de la festa sigui celebrada, sigui com sigui, a través d'una sardana, d'una barbacoa, d'una tómbola, però que sigui celebrat. A Reus, per exemple, sempre fan una tómbola i recullen diners per nens sense recursos. No es fa pagar res, no hi ha cap quota. Altra cosa és que qualsevol vulgui fer un donatiu, però quota no en tenim. Les coses més boniques han estat rebudes gratuïtament, per exemple la vida. Al contrari, regalem una petita insígnia i un llantió perfumat, com a idea de la presència amorosa de la mare.

Devoció a la Mare de Déu, però sense creença, és factible? Allò de 'jo no soc creient, però a la Moreneta no me la toqui'!

Una mica com dir que s'és creient però no practicant. Practicant què vol dir? Anar a missa només o també estimar? És essencial estimar per ser cristià, i no dic que la missa no sigui necessària. De vegades sí que es barregen conceptes, es veu la religió associada únicament a un credo i no és així, sense rebutjar-lo evidentment. Hi ha aquesta part de l'afectivitat que porta a estimar l'altre i això és el nucli de l'Evangeli. Que ho fem contradictòriament de vegades, sí, però això ho comparteix molta gent que potser no està ni batejada. El missatge de la mare de Jesús sempre és de tendresa i confiança. Quan un és honrat en si mateix, a banda de si és creient o no, és normal que davant d'una imatge religiosa que mostra la mare amb un nen un s'entendreixi.

Creu que s'entén bé la devoció a les Mares de Déu avui?

L'idealisme seria pensar que la mare de Déu et curi, i ja està. Jo no crec en miracles màgics. Ara, miracles que transformin la persona, sí, i n'he vist. Assumir una malaltia i que amb la mateixa actitud interior un es vagi guarint, sí, però és una altra cosa. Si no hi ha pau interior, és molt difícil viure això. I al revés, persones que han viscut la malaltia i han mort, però han mort amb una pau i esperança que a ells els ha ajudat i els qui han quedat darrere també.

Hem superat la devoció a la mare de Déu com a pas per curar-se miraculosament?

El miracle principal és la transformació del cor, aquest és el miracle que fa constantment la mare de Déu a molts pelegrins, però també hi ha gent que en aquell moment necessita si més no agafar-se a una esperança que potser pot semblar esotèrica o supersticiosa. L'esperança no s'ha de negar a ningú, és l'arma més forta que tenim. Ara, enganyar tampoc. Dir-li algú que posant-se una medalla en algun lloc el tumor li marxarà, no, això no va així. Per això cal l'acollida. No es pot fer pastoral sense pastors. Per això una de les missions principals de Montserrat és acollir els pelegrins, vinguin com vinguin.

Com en un hospital?

Sí. S'ha de fer amb molt respecte perquè tota persona porta un misteri molt bonic. Si tu l'ajudes a descobrir-ho, li obres una finestra a una bellesa que ningú li pot robar, ningú. Només cal una mica de temps per veure-ho. I això no és res màgic. Ser confrare és això, participar de l'espiritualitat del santuari, acollint tothom.

GLÒRIA BARRETE

Tu hi tens molt a veure

Tu pots canviar la situació
de les persones que pateixen.
No miris cap a una altra banda.

Fes un donatiu

www.caritascatalunya.cat
BIZUM: 38031

Càritas Catalunya

CORPUS 2023

VEURE EL VÍDEO

Oliena, Monte Corrasi a tocar de l'ermita de la Beata Vergine di Montserrata, amb una orografia que recorda la casa primigènia de la Verge de Montserrat.

Sardenya i "sa Munserrada" (II/II)

Seguim la nostra ruta sarda, aquest cop per la part Nord de l'illa, en cerca de més devoció montserratina.

Comencem per l'Alguer, la vila més catalana de l'illa, on trobem a la catedral una capella dedicada a la Maredeu de Montserrat. En aquest cas, però, i a diferència de la majoria de les imatges i temples sards que relatem, es tracta d'una devoció més moderna, si bé carregada d'un gran significat. La imatge fou duta a l'Alguer l'any 1960, procedent del Monestir de Montserrat, en el famós viatge del "Retrobament" que un grup de catalans duren a terme aquell any i que comportà la represa de contacte entre Catalunya i la vila d'Alguer. En aquells moments la imatge restà exposada a la Capella dels Dolors de l'esmentada catedral, però en celebrar-se el 50 aniversari de l'arribada d'aquesta imatge es decidí dedicar-li un altar propi, en la part més antiga (i catalana) de la Catedral. Capella que fou consagrada amb tota solemnitat el 2012 amb la presència de l'aleshores abat de Montserrat, Josep M. Solé. L'acompanyen dues llànties votives, una obsequi del monestir de Montserrat, l'altra de l'Escola d'Alguerès Pasqual Scanu i l'Obra Cultural de l'Alguer. No gaire lluny de l'Alguer, a Sàsser, ens retrobem de nou amb l'antiga devo-

ció montserratina sarda d'origen secular, en una doble condició. Per una banda hi trobem la capella del Gremi dels Sastres de Sàsser en una de les principals i més antigues esglésies de la ciutat: Santa Maria de Betlem, dels franciscans. La capella de Montserrat compta amb un magnífic altar del s. XVII, recentment restaurat (el 2020) després d'haver estat en molt mal estat. En aquest cas, l'element que ajuda a identificar la imatge és la petita serra d'argent que sostenen dos àngels als peus de la imatge. Cal indicar que la institució gremial a Sàsser és d'herència directament catalana i que manté la nomenclatura catalana de "Gremi".

Al Sud de la ciutat s'hi troba també el parc de Montserrat. Els seus orígens es remunten igualment al s. XVII quan es tractava de la finca d'esbarjo d'una família d'origen valencià que havia prosperat a l'illa. Avui és públic i deu el seu nom a una petita capella dedicada a la verge de Montserrat, actualment gestionada també pel Gremi dels Sastres de la ciutat.

També a prop d'Alguer, cap a l'est, trobem la vila d'Ittiri (Itiri Connedu en sard) on hi trobem l'església de Nostra Senyora de Montserrat, a la zona de Montesile. Es tracta d'una petita església d'una nau, els orígens de la qual són als voltants del 1670-80 quan nasqué com a seu de la

Imatge de Nostra Senyora de Montserrat a Ozieri. Es tracta d'una bella obra policroma del s. XVII en un retaule decorat amb fragments de la mateixa època. A la dreta de la fotografia (costat esquerra de la imatge) el nen Jesús serrant la muntanya, on s'hi identifiquen dues de les ermites que foren tant característiques del Montserrat antic.

confraria penitencial de Monserrato. Vinculat a aquesta església actualment existeix un cor de veus femenines sota el nom, també, de Nostra Signora di Monserrato. Més a l'est trobem a Ozieri o Otieri on, en el turó més alt de la vila i amb unes magnífiques vistes panoràmiques, s'hi troba l'ermita de la Beata Vergine di Monserrato, de finals del s. XVI. Fou construïda per algunes de les principals famílies locals, entre ells els Restarone i els Tola. Actualment en destaca la seva portada d'estil renaixentista, amb la inscripció al timpà de "REINA DE MONSERRADU"; i a l'interior la imatge de la Maredeu –que reproduïm- també del s. XVII i que presideix l'església des d'un retaule elegantment restaurat amb elements del s. XVII. L'any 1903 es va constituir, a Ozieri, la Società della Beata Vergine di Monserrato per tal de gestionar la restauració i manteniment de l'ermita, essent actualment aquesta societat la més antiga del municipi i la que compta amb més socis.

I acabem aquest tour per Sardenya al municipi d'Oliena, o Uliana, al sud-est d'Ittiri, ja a la província de Nuoro. Es tracta d'un petit santuari, a les afores del municipi, l'origen de la qual es remunta al 1554. Curiosament des de l'esplanada que es troba davant del petit temple, es veu una imponent vista del Monte Corrasi que destaca per una orografia que recorda molt a la de la nostra muntanya de Montserrat. El 8 de setembre s'hi celebra una important romeria des del centre del municipi que atrau a molta gent, i que acaba amb una festa davant del santuari on, entre d'altres, es ballen danses tradicionals sardes en honor a "sa Montserrata".

MANUEL MANONELLES

Nathalie Becquart durant la Tribuna Joan Carrera

Nathalie Becquart: "No podem imaginar ni somiar l'Església només amb una part d'ella"

Nathalie Becquart es convertia l'any 2021 en la primera dona a l'Església catòlica en ser subsecretària del Sínode. Aquest nomenament li dona per primera vegada dret a vot a una dona. Becquart, religiosa francesa, va ser convidada a Barcelona per participar de la Tribuna Joan Carrera.

L'única dona amb vot al Sínode. Li costa aquesta etiqueta? Vostè insisteix molt en el fet que l'important és el procés.

El vot és possible només al final quan s'ha construït un consens. Entenc que per a la societat és un símbol el vot, però el més rellevant no és el vot final sinó la participació dels laics i les dones des de l'inici. A mi em van nomenar sotssecretària del Sínode i com tots els altres que m'han precedit tinc dret a vot, sí. Quan vaig participar en el Sínode, el dels Joves, vaig veure que el més rellevant, sens dubte, era la participació activa durant tot el procés. Dins de la tradició de l'Església hi ha diverses maneres de treballar per arribar a un consens. El vot és un, però no l'únic. Per a mi va ser sorprenent veure la rebuda que va tenir el meu nomenament, no per mi, sinó per les dones i pels laics va ser tot un símbol.

Els càrrecs, fins ara, sempre han anat acompanyats de l'ordenació sacerdotal. És aquesta la dificultat per a les dones per accedir als càrrecs de responsabilitat a l'Església?

A la Constitució Apostòlica *Praedicate evangelium* del papa Francesc la postura del Papa sobre aquest tema queda clara. Ell parla de desconnectar la responsabilitat de l'ordenació. Sovint pensem per al govern de l'Església només en els sacerdots, és veritat, però almenys en el Vaticà hi ha la possibilitat real perquè la implicació en el govern no estigui lligada obligatòriament a l'ordenació. Realment no afecta tots els dicasteris, però en l'Església local sí tenim possibilitats. Quan pensem en l'Església ho hauríem de fer en gran, perquè no és només la parròquia o l'estructura jeràrquica, sinó que podem veure altres llocs de responsabilitat. Hi ha dones presidentes d'universitats catòliques, o facultats de teologia que tenen degana o rectora, o consiliàries d'una diòcesi. També penso en les cinc o sis dones que són secretàries generals de Conferències Episcopals. Hi ha tantes possibilitats... però la qüestió aquí és com es fa això? És un desafiament i cal tenir la voluntat per caminar plegats, homes i dones.

El tema estrella. Es fan passos, però, i les dones que volen ser sacerdots, com s'hauria de revertir aquesta situació?

De moment al Vaticà no és una qüestió que estigui sobre la taula. El que sí que està sobre la taula és aquesta crida a totes les dones del món per participar més de l'Església. Cal discernir com es fa això. La crida forta, que ja venia d'anteriors sínodes, és la implicació més gran de les dones en el lideratge de l'Església, aquesta és la part més important. El repte avui és fugir d'una Església clerical per ser una Església sinodal amb la participació i protagonisme de tothom. I aquesta Església destaca sobretot no en l'ordenació com a via de poder, sinó en la vocació comuna del baptisme. Aquesta és la visió que ve ja del Concili Vaticà II i que encara avui hauríem de recordar. En aquest camí cal canviar la nostra visió i veure el ministeri de tothom i no només dels ordenats. Si som Església sinodal hem de fer que hi participin tots en la missió de l'Església. Al final el repte és com ser la mateixa Església de sempre estant al servei de la societat. Tot això ja ve del Concili Vaticà II i seixanta anys més tard encara no s'ha aplicat plenament l'eclesiologia del Poble de Déu de la *Lumen Gentium*.

Creu que el problema no està a la base de l'Església sinó més aviat a la jerarquia?

Depèn. És veritat que el canvi de mentalitat, a totes les organitzacions, comporta resistències i pors, forma part de la naturalesa humana. Quan escoltem les dones catòliques podem veure l'amor que tenen per l'Església, malgrat que se sentin moltes frustrades i amb dificultats per exercir la seva missió, això forma part de la realitat, és veritat. No podem generalitzar, depèn de la persona en cada cas. Quan jo era directora del secretariat a la Conferència Episcopal recordo tenir a l'equip un sacerdot que era el sotsdirector. Vam treballar de meravella i al final el capellà era més feminista que jo i tot! És un exemple per dir que depèn de la persona. Sovint els capellans i els bisbes afirmen que tampoc és fàcil que els laics facin espai pel diàleg, i això també passa. Cal fer passos endavant, però amb tothom. No podem imaginar ni somiar l'Església només amb una part, hem de trobar com caminar junts i fer una escolta conjunta, i sobretot pensar en les bones pràctiques que ens permetin treballar conjuntament malgrat ser diferents.

GLÒRIA BARRETE

Les dones i els laics votaran per primera vegada en un sínode de bisbes

L'assemblea general del Sínode que tindrà lloc aquest octubre tindrà alguns canvis i novetats. Un dels més importants és que les dones i els laics podran votar per primera vegada. **Mario Grech**, secretari general del Sínode, i **Jean-Claude Hollerich**, han explicat que la normativa vigent del Sínode continua remetent-se a la constitució apostòlica Episcopalis Communion. Però aquesta no exclou els canvis que han anunciat els cardenals relacionats amb la composició i el tipus de participants de l'assemblea sense canviar-ne la naturalesa episcopal. | VATICAN NEWS

Pepe Chisvert: "Canòlich és una experiència de vida"

Aquest mes de maig, la parròquia de Sant Julià de Llòria ha celebrat els 800 anys de la troballa de la Mare de Déu de Canòlich. **Pepe Chisvert**, el seu rector, afirma que la festa de commemoració va més enllà i que no és sols per a creients sinó també per a no-creients. "Canòlich és una experiència de vida". Una imatge estimada i venerada que ha omplert tot el mes de maig d'esdeveniments al voltant dels 800 anys. El santuari és un espai d'espiritualitat, reconeix Chisvert, "per fer una pausa a la vida i dir al Senyor: soc aquí, fes-me un instrument a les teves mans". | GLÒRIA BARRETE

Mor el jesuïta i teòleg Victor Codina

El jesuïta **Victor Codina** va morir a l'edat de 92 anys el 23 de maig a Barcelona. El Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia ho va comunicar a través de les seves xarxes socials: "La seva petjada intel·lectual i humana ens segueix animant en la tasca de promoure la fe i la justícia". Una tasca a la qual es va dedicar al llarg de tota la seva vida. La seva llarga experiència a Bolívia el va portar a participar en el Sínode de l'Amazònia. El papa **Francesc** el va nomenar perit i ell es va desplaçar a Roma per participar en les sessions del Sínode. Prèviament, havia format part del grup d'experts encarregat d'elaborar el document preparatori *Instrumentum Laboris*. | REDACCIÓ

“Sense el menjador de l’Església, jo no podria viure”
Marca la ‘X’ a favor de l’Església a la declaració de la renda
X EN JOSEP, X TU, XTANTS
portantos.es

Totes les maneres d'ajudar Catalunya Religió

Catalunya Religió és un mitja gratuït que se sosté amb les aportacions que rep la Fundació Catalunya Religió. Les donacions a la Fundació Catalunya Religió es poden desgravar.

Ajudar fent un **donatiu** puntual o periòdic

Ajudar fent que la meva organització sigui una **entitat** patrocinadora

Ajudar posant un **anunci** a la pàgina web, edició impresa, en un podcast o en un acte presencial

Ajudar essent un punt de **distribució** de l'edició impresa

Ajudar donant a **conèixer** Catalunya Religió a la meva organització o entre les amistats

Ajudar compartint el nostre contingut per les **xarxes** socials

- Envieu la butlleta a: **Fundació Catalunya Religió. c. Nàpols 346, 2n E. 08025 Barcelona.**
- O entreu a **www.catalunyareligio.cat/donatius** i ompliu el formulari.
- També podeu fer un ingrés al compte de CaixaBank: **ES38 2100 3200 9222 0132 0031**. Titular: Fundació Catalunya Religió.
- Per a més informació, podeu escriure'ns a secretaria@catalunyareligio.cat o trucar-nos al 674 050 748.

BUTLLETA DE DONATIU A LA FUNDACIÓ CATALUNYA RELIGIÓ

A casa

Nom i cognoms: _____

_____ NIF: _____

(necessari per desgravar)

A la meva parròquia o entitat

Nom: _____

Exemplars que vull rebre: ◯ 50 ◯ 100 ◯ 150

(per altres quantitats escriviu-nos a secretaria@catalunyareligio.cat)

Adreça postal: _____

Correu electrònic: _____ Telèfon de contacte: _____

Vull col·laborar amb: ◯ 30 € ◯ 50 € ◯ 100 € ◯ _____ € *(mínim 30 €)*

Amb periodicitat: ◯ anual ◯ puntual

Codi IBAN: E S _ _ - _ _ _ _ - _ _ _ _ - _ _ - _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

La Fundació Catalunya Religió garanteix la privadesa de les dades de caràcter personal aportades, segons el Reglament General de Protecció de Dades (RGPD). Amb l'enviament de la butlleta accepta que aquestes dades siguin incorporades a un fitxer responsabilitat de Fundació Catalunya Religió i que siguin utilitzades amb la finalitat de gestionar els enviaments de l'edició paper i les aportacions econòmiques i per enviar-los informació de la Fundació. Aquestes dades es cancel·laran a petició seva o una vegada finalitzada la finalitat per la qual van ser recaptades. Poden exercir els seus drets adreçant-se a la Fundació Catalunya Religió amb domicili a c. Nàpols, 346, 2n E. 08025 Barcelona, o a l'adreça de correu electrònic info@catalunyareligio.cat

Alba Romero: "La vida religiosa per a mi és una opció vàlida com qualsevol altra"

L'**Alba Romero** fa vuit mesos que ha entrat a viure a la comunitat del Sagrat Cor de Jesús de Bilbao. Hi ha anat per fer el postulantat, el temps de coneixença mútua a les congregacions religioses abans de decidir si un fa els vots per ser religiós o religiosa. Té trenta anys i és metge. La seva segona casa era el Casal Loiola de Barcelona. Reconeix que tenia molts prejudicis sobre aquesta opció de vida que ara defensa com una vida que no és gens estreta ni sotmesa.

De família creient i practicant, l'Alba Romero comença el seu camí de fe més personal estudiant ESO i Batxillerat amb els Jesuïtes. Un procés de fe "natural i progressiu", allunyat de conversions extraordinàries i de moments puntuals, sinó que el descriu com "un anar fent, amb inquietuds, i estirant sempre del fil". Reconeix que sempre ha tingut inquietuds cap a la justícia social i pel treball amb les persones necessitades, "per pal·liar el patiment". És per això que creu que va estudiar Medicina, "em cridava la vocació de fons d'estar al costat de la gent que pateix", explica.

A mesura que va creixent s'implica més fent camps de treball a l'estiu. És allà on veu que la vida en comunitat és una vida que li agrada.

"Vaig veure clar que estar al servei de les persones de les perifèries del nostre món, en tots els sentits, i estar en comunitat, encara que fossin dues setmanes, a mi em cridava". Al principi costava posar noms al que anava sentint. És el 2014 quan fa una experiència amb els Jesuïtes al Txad, a l'Àfrica, i és un dels seus moments vitals importants. "Allà es va donar una experiència forta de Déu, i amb els altres".

"AL PRINCIPI TAMPOC LI POSES PARAULES AL QUE SENTS, INCLÚS HO VIVIA AMB UNA MICA DE VERGONYA, DE SENTIMENT QUE NO PODIA SER"

Però la vida religiosa femenina per a ella era un gran tabú. "Al principi tampoc li poses paraules al que sents, inclús ho vivia amb una mica de vergonya, de sentiment que no podia ser". L'Alba imaginava la vida religiosa com una vida "estranya avui dia, jo també tenia els meus prejudicis des de fora", reconeix. Confessa que, per una banda, veia la vida religiosa amb una radicalitat que la cridava, però, d'altra banda, també tenia el prejudici de ser "una vida estreta, o que la dona assumia un paper a l'Església de dona sotmesa". Va anar descobrint persones, "que al final són les que ens fan conèixer i obrir el cor", diu, i va descobrir que no era una vida així.

"En el moment en què faig el discerniment fort el faig una mica en abstracte", explica. Romero afirma que diverses persones l'han anat acompanyant en el procés, però l'última persona en fer-ho va ser un jesuïta. Amb ell va començar a buscar on podia materialitzar la seva inquietud religiosa. "Calia buscar a on, perquè jesuïta no podia ser!". L'Alba tenia clar que calia un lloc que tingués espiritualitat ignasiana, que no hi hagués hàbit pel mig, i que fos una vida apostòlica activa i que tingués la pregària com a part essencial. La casualitat va fer que es retrobés amb una religiosa del Sagrat Cor que havia estat l'acompanyant del seu grup de confirmació. "Com la coneixia, li vaig explicar el meu procés, i ella em va compartir una mica del seu procés i de la seva congregació". Va ser quan va veure que ella podia encaixar al Sagrat Cor.

"En el meu propi prejudici també hi havia el paper de la dona dins la vida religiosa, però la persona que jo coneixia era tan lliure que no em quadrava en el prejudici". Des de la manera de parlar, fins a la manera de vestir, passant per com viu la seva fe i com l'expressa. Un a un els tòpics de l'Alba es van anar desmuntant. "Va ser molt inspirador per a mi veure que existeix un tipus de religiosa així". Ens confessa que la paraula monja, tot el que comporta implícitament, "em costa molt". A mesura que va anar coneixent persones de la congregació, però, va veure que eren dones lliures i felices.

I va arribar el moment d'anunciar al seu entorn l'opció de vida que prenia. "Ho vaig anar comentant progressivament". En general, afirma, les persones ho reben bé, "veuen que et fa feliç i tampoc els hi desquadra". Romero creu que al final el procés vital es traspua, tot i que sap que potser el nom de vida religiosa espanta. "Quan expliques què faràs s'entén perfectament. És una feina pedagògica i has de tenir energia per explicar-ho també, per explicar què és i què no és i desmuntar prejudicis, però amb la gent que estimo val la pena fer-ho i així ho he anat fent", explica.

Entra al postulantat el setembre del 2022. Un temps de coneixement mutu que servirà per decidir si aquesta vida li encaixa i si ella encaixa allà. Es fa a través d'una comunitat concreta, com una més, però sense vots. El procés de postulantat és molt individualitzat en cada cas,

però en el Sagrat Cor com el postulantat és internacional aposten últimament perquè sigui un procés de dos anys, "per arrelar-se a la província i generar el vincle".

Va haver d'esperar un any a entrar al postulantat un cop tenia la decisió d'entrar presa. "Jo ja ho tenia molt decidit, però van ser elles que no tenien pressa". Confessa divertida que sovint es frustrava perquè pensava, "ostres ni que tinguessin molta gent!". "Després entens que si ha de ser serà i que no cal precipitar-se", reconeix. Ha anat a Bilbao, però podria haver anat a altres comunitats. "S'intenta en cada cas que sigui una comunitat activa, mínimament jove, i que sigui una ciutat on pugui estudiar Teologia, malgrat que no és l'objectiu de l'etapa".

"No visc massa una vida d'abans i una d'ara, no trobo a faltar res". Evidentment, la distància amb els amics i família, els vincles, els troba a faltar, "però igual seria si hagués marxat a fer un doctorat a Oviedo, no?". El que sí que ha experimentat és un camí de creixement, i malgrat no fer vots sí que ja viu com si els hagués fet. "Penso que si vius aquesta vida des de la pregària, des de Jesús, des del que t'ha portat aquí, hi haurà dies que evidentment tot es farà una muntanya, però igual que fora d'aquesta vida", explica. Hi ha altres dies, afirma, "la majoria", en què l'opció de vida feta pren un altre sentit. "Visc des d'un altre nivell amb els altres, i no és que negui l'afectivitat ni la reprimeixi, sinó que simplement estic disponible i més oberta a un altre tipus d'afectivitat".

SI DESPRÉS D'UN TEMPS NO QUADRA PEL QUE SIGUI, D'UN CANTÓ O UN ALTRE, "AMB LLIBERTAT ES DIU I JA ESTÀ"

Alba Romero reconeix que quan li vam demanar l'entrevista va pensar que podia ser una bona opció per fer pedagogia. "Crec que a mi en el seu moment m'hauria ajudat llegir una entrevista d'una persona que veig normal i que du una vida normal, que no grinyola i veig que no és estrany". I ho creu de veritat. Afirma que no té massa diferència la seva vida ara de la d'una altra que no viu la vida religiosa, "excepte que visc en comunitat i amb aquestes coses al centre i que segurament en uns anys hauré fet uns vots". Creu que és important això i que s'ha de tenir energia per dir-ho, i sobretot per fer presència. "La vida religiosa per a mi és una opció vàlida com qualsevol altra". Reconeix que internament no se sent tampoc pressionada per fer els vots. "A la congregació són molt lliures i accepten molt aquest temps com un temps de coneixença mútua". Si després d'un temps no quadra pel que sigui, d'un cantó o un altre, "amb llibertat es diu i ja està". Romero afirma que si arribés el moment de dir que no és el seu lloc, viuria amb algunes contradiccions o tristesa per haver posat tot en un lloc i haver de canviar de rumb, però viuria el fracàs pitjor amb la seva gent que no pas amb les germanes de comunitat, "perquè en això m'he sentit totalment lliure. Miren molt per la persona, ni números ni xifres".

La paraula disponibilitat parla de la seva vocació i creu que aquest tipus de vida li permet estar disponible amb molts sentits. "Sento que el meu amor s'eixampla envers altres persones, malgrat que el meu dia a dia és una mica limitat quant a servei de moment". Li fa feliç sentir que no és el més important, i que aquesta forma de vida l'ajuda "a disposar-me i construir millor el Regne, a tenir més present l'Evangeli i a Jesús".

GLÒRIA BARRETE

APRENDRE ÉS UNA FESTA

FANFEST

A TOT RITME!

BAULA

PRIMÀRIA

De 1r a 6è

EL FESTIVAL MÉS COMPLET

SITUACIONS D'APRENENTATGE

PERSONALITZACIÓ AL MÀXIM

BATXILLERAT 1r i 2n

Puig d'Olena, la història del CRAE de les Dominiques de l'Anunciata

Isolat en un coll prop de Sant Quirze de Safaja s'alça solemne l'antic sanatori de Puig d'Olena, conegut per ser l'espai on va passar els seus darrers anys el poeta **Màrius Torres**. L'edifici, inaugurat pel president Macià i impulsat per **Maria Planas**, va funcionar sota la direcció del doctor **Francesc Ribas Soberano**. Avui Puig d'Olena és un Centre Residencial d'Acció Educativa que sota el nom CRAE Mare de Déu del Roser forma part de l'obra de les Dominiques de l'Anunciata, congregació fundada per sant Francesc Coll. Però no sempre ha estat així, al llarg dels seus 90 anys d'història, l'antic sanatori ha tingut diferents funcions, però la congregació sempre ha mantingut una vinculació directa.

Ens rep el seu director, **Ernest Viaplana**, que forma part del centre des de fa més de 35 anys i coneix com ningú l'espai, la història i la trentena d'infants que aixopluga el CRAE i els centenars que han viscut aquí.

El primer aparell de raig X

Amb una superfície de 4.200 m en una finca forestal i de conreus de més de 100 hectàrees, Puig d'Olena va ser concebut com un sanatori antituberculós avançat. Va ser projectat seguint

els models i directrius europees del moment i encara avui la seva arquitectura és un reflex de tot el que va ser i significar.

Puig d'Olena no era qualsevol lloc i no va ser en un principi cap obra benèfica sinó un sanatori privat amb un cert luxe que comptava fins i tot amb quiròfan i laboratori propi. No obstant això, mai va oblidar el seu vessant més social com bé diu Viaplana: "El Doctor Ribas repartia uns sobres per tal que els malalts paguessin la seva estada mensual, però ja tenia acordat amb els malalts que retornarien el sobre buit perquè sabia no podien pagar". Amb Viaplana ens endinsem cap a una sala amagada -avui en desús- que conserva una bella peça de museu. I és que en els seus millors moments el sanatori va disposar del primer aparell de raig x de tot l'estat i allà es conserva intacte. Només com a exemple, les tasses i plats tenien el seu segell i s'editaven llibres amb la capçalera de l'establiment, esdevenint edicions pròpies.

Un sanatori autosuficient

Quan es trià l'espai, es va tenir en compte l'isolament del lloc, la disposició del Sol, el vent i la climatologia, elements que havien d'afavorir la cura, el benestar i la recuperació dels malalts de tuberculosi. Les habitacions, àmplies i lluminoses gràcies a grans finestrals amb terrasses ho demostren. Espais comuns com la biblioteca o un teatre fan veure que els serveis podien ser els d'un hospital, però les comoditats, semblaven les d'un hotel o balneari. A part de l'edifici central destinat a malalts, es van projectar granges, galliners i pallers per tal que dins de la propietat, es conreés, produís i criés tot el que els residents podien necessitar. El complex era autosuficient.

La guerra també va passar factura al sanatori acabat d'obrir pocs anys abans. Tal com es veu al registre, durant la guerra moltes persones eren donades d'alta al poc d'ingressar, fet que demostra que va ser un lloc de pas cap a França, i que va acollir alhora malalts i ferits que rebien transfusions de sang. El doctor Ribas -amic del president Companys i que també va fer estada al Sanatori- acabaria patint un consell de guerra i un exili forçós de Puig d'Olena durant el franquisme per haver estat diputat d'Esquerra Republicana.

La cambra de Màrius Torres

Puig d'Olena, més enllà de la seva tasca social i benèfica sostinguda per les Dominiques de l'Anunciata, ha esdevingut un espai transcendental de la literatura catalana. És el lloc que va inspirar bona part de l'Obra de Màrius Torres i des d'on es cartejava amb Joan Sales. El poeta lleidatà hi ingressaria un 22 de desembre de 1935, i hi moriria el 29 de desembre de 1942. L'habitació on va viure Màrius Torres es conserva museïtzada, i com aturada en el temps, guarda aquells objectes personals que van formar part de l'univers diari del poeta.

En entrar-hi, fa la impressió de retrocedir en el temps i es té el privilegi de sentir com devia ser el dia a dia del poeta isolat en aquella habitació que tanta inspiració li va donar juntament amb la seva musa **Mercè Figueras**. Màrius Torres no ha estat, però l'única ploma il·lustre que va acollir Puig d'Olena. Per aquest racó també hi varen passar el poeta **Carles Riba** amb la seva esposa **Clementina Arderiu** o un jove **Antoni Tàpies** o l'editor **Josep Maria Castellet**.

Les Dominiques de l'Anunciata, un compromís ininterromput

L'edifici és actualment propietat d'aquesta congregació fundada pel pare Coll. Les monges hi arribarien amb l'obertura del sanatori,

primer atenent els malalts com a infermeres i en l'actualitat ostenten la titularitat del CRAE. L'any 1954 el sanatori va deixar d'actuar com a tal i es passà a atendre menors necessitades, esdevenint un preventori i també acollint noies becades, fins a esdevenir el 1988 un Centre Residencial d'Acció Educativa. Des del tancament com a sanatori, els infants i joves sempre han estat el focus d'atenció i els principals hostes de la casa. Malgrat que des de 2019 no hi ha una comunitat estable de religioses, la germana Eulàlia Vivet forma part de l'equip directiu com a titular.

I és que tot el personal, format per 19 educadors socials, director i subdirectora, dues persones de neteja i una de manteniment, depenen directament de la congregació, ja que Maria Planas, en morir l'any 2000, va cedir la titularitat de l'equipament a la congregació, que ha continuat sempre al capdavant de Puig d'Olena.

Puig d'Olena avui

"No som una escola ni tampoc un internat", diu Ernest Viaplana. La trentena d'infants que hi viuen porten una vida comunitària i, alhora, cadascun segueix la seva rutina pròpia. No van a la mateixa escola ni fan sempre les mateixes activitats, però comparteixen una llar, uns tutors i una vida compartida. "Nosaltres, els educadors, suplim l'entorn familiar i passem a funcionar com una família". Els 35 anys a Puig d'Olena d'aquest psicòleg clínic denoten que ha viscut experiències de tots colors, sap de què parla i coneix la dura i crua realitat de molts infants de casa nostra. I és que només a Catalunya hi ha centenars de CRAES que acullen prop de 4.000 infants.

A Puig d'Olena, la vintena d'educadors treballen per torns cobrint les 24 hores del dia. "La majoria de nens tenen família, però quan aquesta fracassa, estem nosaltres". I és que com a qualsevol CRAE, pot ingressar un nen derivat per la Generalitat a qualsevol hora del dia.

La feina al centre és complexa perquè els nens sovint hi arriben després de viure situacions tenses i dures a casa seva. Situacions de pobresa, de maltractaments, de drogues, desemparament o abandonaments. El canvi en arribar és fort perquè els nens xoquen amb una nova realitat: "El primer que fem, és cobrir les necessitats més bàsiques. Els nostres infants i joves arriben amb un passat escrit, la nostra tasca és escriure un present i preparar-los perquè ells puguin escriure el seu futur", sosté Viaplana.

Concertat per la Generalitat a través d'un conveni, aquest CRAE atén actualment 27 infants de 0 a 18 anys en situació de desemparament dels que n'ha assumit la tutela la Generalitat, on la Direcció General d'Atenció a la Infància atorga la Guàrdia i custòdia temporal al director del centre després de declarar una resolució de desemparament.

L'Ernest, després d'una vida dedicada als infants que han passat pel CRAE Mare de Déu del Roser, és clar i taxatiu: "Puig d'Olena ha estat per molta gent anònima una salvació, una família que no han tingut i això sobrepassa la figura de Màrius Torres. Segons Marius Torres Puig d'Olena era el sanatori de l'ànima, i avui segueix sent-ho".

Ressonen així les darreres paraules del seu poema més conegut i que copsen el que ha estat per a molts aquest edifici: la d'una veu de bronze que de torres altíssimes s'allarga pels camins, i eleva el cor, i escalfa els peus dels pelegrins.

VÍCTOR RODRÍGUEZ

PUBLICITAT

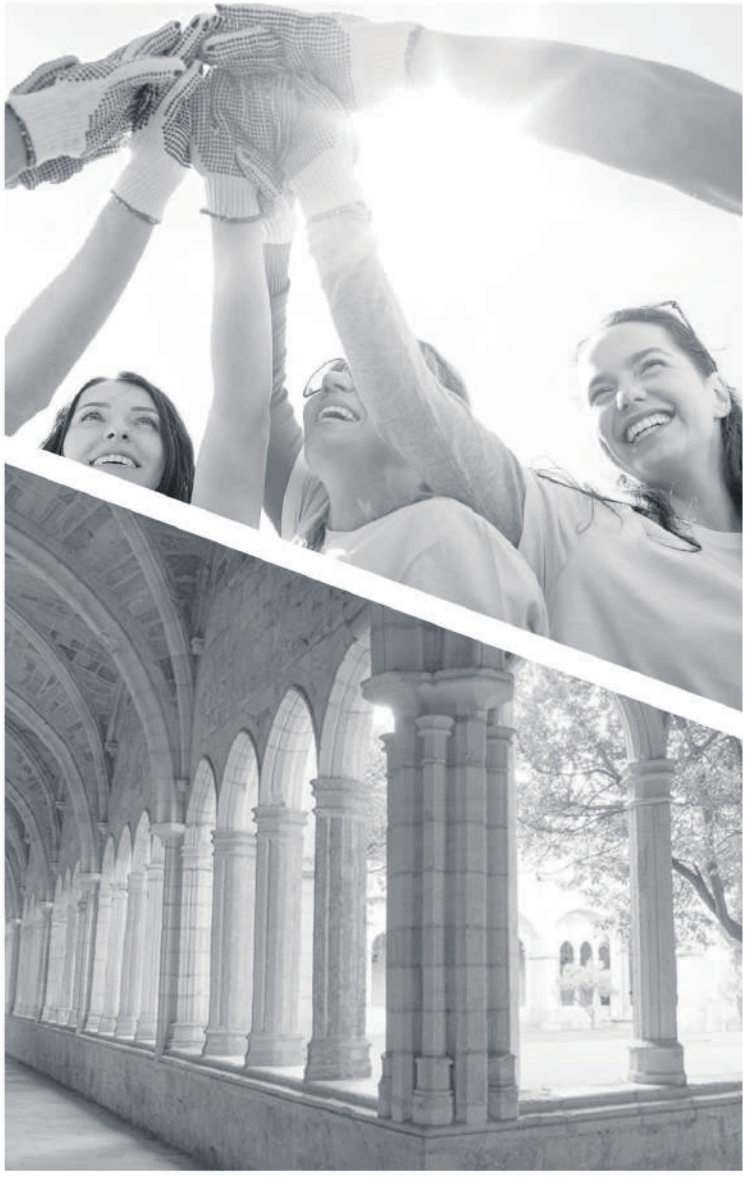

Sabadell Institucions Religioses i Tercer Sector

Atenció personalitzada orientada al carisma i a la missió de les institucions

Assessorament en inversions, gestió del patrimoni, finançament preferent... Estem al seu costat per oferir-li les solucions financeres que necessita a través d'una àmplia gamma de productes i serveis adaptats al seu sector i a la seva casuística particular.

Convenis
Condicions preferents per a la seva institució i les que en depenguin.

Finançament
Terminis i condicions personalitzats per tirar endavant els seus projectes.

Gestió especialitzada
Un gestor estarà al seu costat per ajudar-lo en el seu dia a dia.

Més informació a
bancsabadell.com/institucionsreligioses
bancsabadell.com/tercersector

Sabadell
Necessites un banc?

Ignasi Garcia i Clavel, Creu de Sant Jordi

El filòleg, actual president de la Fundació d'Escoles Parroquials, i un dels fundadors de Catalunya Religió, **Ignasi Garcia i Clavel**, ha estat distingit aquest any amb la Creu de Sant Jordi. Se'l distingeix per la seva gran convicció en construir, des de l'escolta i el diàleg, una societat més empàtica i tolerant. Com a director general de Presons va lluitar per promoure un model penitenciari amb la reinserció com a referència, i també per millorar les condicions dels presos. Va impulsar la creació del primer Departament d'Afers Religiosos a la Generalitat, en el qual va tenir un paper molt destacat en el foment del diàleg interreligiós. | REDACCIÓ

Mor Josep Maria Gavín, el col·leccionista d'ermites

"He estat a tots els pobles de Catalunya!". Així explicava orgullós **Josep Maria Gavín i Barceló** la seva feina d'anys inventariant les esglésies i ermites de tot el país. Va morir el 24 d'abril a l'edat de 92 anys al Monestir de les Avellanes d'Os de Balaguer. El seu llegat més important és la creació de l'Arxiu Gavín, un servei de difusió i consulta de tot el patrimoni documentat per ell mateix. Un arxiu fundat i creat per ell mateix que recull 26.444 edificis religiosos fotografiats classificats i publicats en 30 volums diferents. | REDACCIÓ

Pilarín Bayés posa la història de les ermites a l'abast de tothom

L'Associació dels Amics de l'Ermita de la Mare de Déu de la Riera de les Borges del Camp, va presentar el 5 de maig un gran mural exterior dibuixat per la **Pilarín Bayés** que explica la història de l'ermita d'aquesta població del Baix Camp. El mural està enfocat principalment a les famílies, perquè puguin traslladar totes els coneixements i la història de l'ermita als més joves. La dibuixant ha manifestat el desig de poder continuar amb aquesta iniciativa en altres ermites de Catalunya: "els hi proposarem de fer els murals a l'aire lliure també, perquè tothom pugui veure la història de d'aquesta Mare de Déu". | REDACCIÓ

Processó del Sant Crist Negre per pregar per la pluja aquest abril a Peralada | Gemma Tubert (ACN).

Per què es prega per la pluja?

Davant la situació de sequera que viu el país, la resposta de l'Església ha aixecat polseguera. S'han organitzat pregàries o processons per la pluja com la d'Espunyola o la de Peralada. També l'arquebisbe de Barcelona, **Joan Josep Omella**, ha demanat a les comunitats que preguin per la fi de la sequera. I fins i tot RAC1 va fer una ofrena a la Mare de Déu de Montserrat per demanar-li que plogui. Són accions que han fet aflorar el debat sobre la utilitat i el sentit d'aquest tipus de pregàries. Hi ha qui es pregunta: Per què pregar per la pluja? Quin sentit tenen avui les pregàries de peticions?

Per al periodista i escriptor **Àngel Rodríguez**, trobar-se per la pluja avui té un sentit de comunió. "Quan es demana que la Mare de Déu o un sant o santa intercedeixi per la pluja no estem demanant que ens faci de bruixot, sinó que estigui amb nosaltres", diu. Explica que aquestes trobades són necessàries "com a punt de germanor i fraternitat en un món de tanta connexió virtual".

La tradició popular es remunta des del principi de la humanitat. "Sempre s'ha pregat a la divinitat", assegura. Ho exemplifica amb els déus

de la mitologia o amb els textos bíblics en què s'explica la pregària a Déu des d'un inici.

Més enllà del vessant popular que tenen aquest tipus d'actes conjunts, la pregària per la pluja també té un sentit teològic. "La pluja és un do, una cosa que no tenim a l'abast i que se'ns ha donat", explica **Joan Torra**, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya. Citant les paraules de Jesús, Torra parla d'un do "tan generós que quan plou, plou sobre tothom". Remarca que òbviament no és Déu qui "obre l'aixeta" i decideix quan ha de ploure o no, però sí qui inicialment ha creat aquest do.

Joan Torra es remet a la creació per parlar de la pluja: "Quan parlem de creació no volem fer cap explicació científica de l'inici de l'univers, sinó que expressem que tot el rebut és un do que no mereixem". Per tant, aclareix, no es prega perquè plogui ara i aquí. "Si fos així aniríem a pregar amb paraigua", ironitza. No es tracta tampoc d'una invocació màgica com molts mitjans de comunicació han fet creure. "El qui creu que Déu juga a fer ploure o no, ho ha interpretat molt malament", diu. "Jo prego pel do de la pluja", explica Torra. I aquesta petició permet entendre a les persones que l'aigua és "el més important que tenim i que se'ns ha donat". "Amb la pregària, els cristians reconeixem que Déu està al principi de tot això", diu.

L'explicació de Torra, però, contrasta amb la visió sobre la pregària per la pluja del jesuïta **Pau Vidal**. Al seu blog del Centre d'Estudis de Cristianisme i Justícia es mostra sorprès per aquests actes. Parla d'una aproximació infantilitzant a la fe, a la pregària i al paper que poden fer i han de fer els cristians "en la construcció del bé comú".

"M'oposo a una pregària de petició que ens desresponsabilitza com a comunitats cristianes davant els reptes contemporanis". Per a Pau Vidal, és reduccionista demanar pregàries per la pluja "sense preguntar-se ni qüestionar com gestionar l'aigua que sí que tenim a l'abast".

Però per Joan Torra una cosa no exclou l'altre. "La pregària no ens desresponsabilitza", diu. "Ens ajuda perquè ens fa conscients", afegeix. Parla, en el cas de la pluja, d'una consciència ecològica.

La pregària, a més, "ens situa com a administradors de les coses i no com a propietaris". La diferència, per Torra, recau en el fet que la propietat porta al despotisme mentre que ser administradors, en aquest cas de l'aigua, provoca que "ens en cuidem, ens responsabilitzem i en prenem consciència". Aquesta consciència, diu Torra, és la que ajuda als cristians a no malgastar l'aigua i tenir-ne cura.

És un exemple similar al de les pregàries per la pau: "Déu no imposa la pau". "Però si pacifico el meu cor amb la pregària, eixamplaré la pau", assegura Torra.

El degà de la Facultat de Teologia de Catalunya remarca que, a més, la pregària de petició, en termes generals, no és una pregària per un mateix: "Demanem per tothom". I no només això. La pregària de petició també "ha de culminar sempre amb la pregària d'agraïment".

I que hem de fer si després de la pregària de petició no rebem el que hem demanat? Joan Torra recorda que la pregària de petició sempre ha d'acabar dient: "Facis la vostra voluntat".

ROGER VILACLARA

Joanetes serà la seu de la primera Escola de Campaners de Catalunya

El campanar de l'església de Sant Romà de Joanetes tornarà a tenir una vida ben activa. I és que aquesta població garrotxina de poc més de 300 ànimes acollirà la primera Escola de Campaners de Catalunya. Un projecte liderat pel professor de música i campanòleg **Xavier Pallàs**, tot un referent del món de les campanes a casa nostra. En paraules de Xavier Pallàs, "si el patrimoni no està viu, no es protegirà". Per això, la missió de l'escola és doble: "La d'ensenyar a tocar i la d'ensenyar a conservar les campanes, perquè és necessari que cada campanar tingui el seu campaner".

L'escola, una realitat aquest 2023

El projecte de fundar l'Escola de Campaners comença l'any 2020 quan Xavier Pallàs contacta amb l'alcalde de la Vall d'en Bas i li exposa el projecte, atret per la singularitat del campanar de Joanetes. "No tots els campanars tenen quatre campanes com aquest, que és ideal per fer un curs tant pel nombre de campanes com pel seu estat de conservació", motiva Pallàs.

Constatat l'interès del consistori, calia també el permís del bisbat de Girona per a fer-ho possible. Aconseguit el permís, pròximament se signarà el conveni de col·laboració entre Ajuntament, Bisbat i la Confraria de campaners i carillonistes de Catalunya, a la qual pertany Xavier Pallàs. Durant les pròximes setmanes s'enllestiran els darrers serrells de les obres de manteniment del campanar, que s'han sufragat en bona part amb una subvenció de la Diputació de Girona. Aquests darrers mesos s'han millorat i restaurat les quatre campanes, s'ha reforçat l'agulla del campanar, s'hi ha creat una nova finestra i pròximament s'instal·laran baranes a les escales per accedir-hi amb tota seguretat.

Si tot va bé, està previst que les classes comencin aquesta tardor un dissabte al mes i durant un any, que serà la durada d'un curs. La part pràctica es durà a terme al campanar mentre que les sessions teòriques seran al local de l'Associació de veïns de Joanetes. Xavier Pallàs -que en serà el principal instructor- basarà les sessions tant en la tècnica dels tocs manuals com en el manteniment i funcionament de les campanes. Les persones interessades en disposar de més informació del curs poden contactar al correu escoladecampaners@gmail.com.

VÍCTOR RODRÍGUEZ

Òscar Bardají: "Montserrat podria ser l'escenari d'una pel·lícula de Spielberg"
DL, 01/05/2023 | CCMA. CATALUNYA RÀDIO

Veus i l'Escolania de Montserrat s'uneixen en un concert per la pau
DL, 08/05/2023 | EL 9 NOU

El Museu del Monestir de Sant Cugat celebra 20 anys
DC, 10/05/2023 | LA CIUTAT

Els Pastorets de l'Escola Pia de Balaguer, premi Sant Josep de Calassanç
DV, 12/05/2023 | NACIÓ DIGITAL

Càritas demana polítiques contra la pobresa i l'exclusió social
DV, 19/05/2023 | EL PUNT AVUI

La Catedral de Terrassa acull una nova Pregària per la Pau, amb la guerra d'Ucraïna de rerefons
DV, 19/05/2023 | TERRASSA DIGITAL

Glòria Barrete: "El repte actual del periodisme religiós és crear relleu"
DL, 22/05/2023 | CCMA

Martin Scorsese afirma que rodarà una pel·lícula sobre la vida de Jesucrist després de reunir-se amb el Papa
DC, 31/05/2023 | DIARI ARA

Abadia de Montserrat
@montaerratinfo

Canvis en l'accés al Santuari de Montserrat - Amb l'objectiu de millorar la visita, preservar ... #Montserrat #Noticies #Actualitat abadiamontserrat.cat/canvis-en-lacc...

Traducir Tweet

10:45 · 02 may. 23 · **4.367** Visualizaciones

Justícia i Pau
@JusticiaiPau

Torna la Plaça del Diàleg a Granollers! Aquesta és una iniciativa que vol tornar a portar el missatge de l'Arcadi als carrers: "Ser pacifista al segle XXI. Com contribuir a una cultura de pau ara i aquí?"
Més info aquí: justiciaipau.org/agenda/placa-d...

Traducir Tweet

FonsCatalàCooperació y 2 más

12:23 · 31 may. 23 · **450** Visualizaciones

IQS
@IQSbarcelona

Avui a IQS hem acollit la Jornada anual de l'Agenda 2030 de la @uramonllull.

Pau i justícia. Cap a societats més justes, pacífiques i inclusives: els joves i l'ODS 16.

Gràcies a tots per venir!

Traducir Tweet

11:48 · 12 may. 23 · **68** Visualizaciones

Fundació Pere Tarrés
@Fundperetarres

Avui l'equip de la @Fundperetarres ens hem aplegat per compartir i posar en comú les principals dades de la memòria social i econòmica de l'entitat d'aquest 2022, centrada com cada any en la promoció de la persona des de l'educació en el lleure i l'acció social. #SomPereTarrés

Traducir Tweet

17:21 · 18 may. 23 · **378** Visualizaciones

Unió de Religiosos de Catalunya
@ReligiososCat

"Trobar-nos és motiu d'alegria i ens permet enfortir els nostres vincles i fer camí d'inter-congregacionalitat des del carisma propi de cada família religiosa."

Nova reunió del #GrupAnawim: cutt.ly/xwqH6R9r

Traducir Tweet

Tú y 6 más

15:50 · 29 may. 23 · **201** Visualizaciones

Monestir de Poblet
@MonestirPoblet

Ja disponible a la botiga del @MonestirPoblet La montaña de los siete círculos, de l'escriptor català estatunidenc Thomas Merton.

15:26 · 16 may. 23 · **278** Visualizaciones

La Sagrada Família
@sagradafamilia

CAT_ Aquest mes de maig es comencen a col·locar els panells de pedra que formen part dels terminals de les torres dels Evangelistes Joan i Mateu, previs a l'icosaedre i el tetramorf.
Més informació: sagradafamilia.org

Traducir Tweet

11:51 · 26 may. 23 · **2.650** Visualizaciones

Escoles FEDAC
@EscolesFEDAC

A les #escolesFEDAC tenim una proposta: els #CasalsdEstiuFEDAC! Oberts tant a alumnes de les nostres escoles com d'altres centres educatius amb una àmplia oferta d'activitats i molts moments memorables i aprenentatges! A la vostra escola FEDAC més propera us informaran!

Traducir Tweet

14:02 · 25 may. 23 · **258** Visualizaciones

Maristes Catalunya
@MaristesCat

Educadors i educadores d'escoles #maristes hem fet una visita pedagògica a l'escola #JosepMariaXandri de S. Pere de Torelló i a la @uvic_ucc. Molt enriquidor conèixer projectes pedagògics valents i compartir altres experiències d'escola. Gràcies per l'acollida! #MaristesInnova

Traducir Tweet

9:04 · 26 may. 23 · **144** Visualizaciones

Obs Blanquerna
@ObsBlanquerna

Participem en les III Jornades Gatzara, organitzades per @fundaciobayt, amb el propòsit de sensibilitzar i valorar el llegat #àrab a la cultura #catalana. Hem moderat "#Islam i #cristianisme: El #silenci com a pràctica espiritual compartida", amb @mireiapoch i Halil Bárcena.

Traducir Tweet

Valentina Laferrara y 2 más

16:56 · 10 may. 23 · **368** Visualizaciones

Sant Joan de Déu CAT
@OHSantJoandeDeu

Els Serveis d'Atenció Espiritual i Religiosa són fonamentals en l'atenció integral que s'ofereix als centres de Sant Joan de Déu, ja que posen en valor els elements que donen sentit a la vida de cada individu, sobretot en moments de fragilitat.

Traducir Tweet

sjd.es
Profesionales de San Juan de Dios reflexionan sobre el modelo de atención espiritual en los...

12:45 · 30 may. 23 · **97** Visualizaciones

Escola Pia Catalunya
@escolapiacat

Aquest dissabte tindrà lloc la #IJornadaRecerca de l'Escola Pia de Catalunya a l'@EscolaPiaMoia. Un espai de trobada on posar en comú les recerques, en l'àmbit de la història, del patrimoni, de l'art o la pedagogia en relació amb l'Escola Pia i la figura de Josep Calassanç.

Traducir Tweet

22:01 · 17 may. 23 · **314** Visualizaciones

CATALUNYA RELIGIÓ

www.catalunyareligio.cat

Direcció: Glòria Barrete. **Redacció:** Roger Vilaclara, Anna Guimerà, Aina Argueta, Jordi Llisterri. **Edició paper:** Macià Grau. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, Valentina Laferrara, Xavier Memba, Lucía Montobbio, Laura Mor, Anna Robert, Víctor Rodríguez, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer Nàpols 346, 2n E. 08025 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu:** info@catalunyareligio.cat **Publicitat:** Miquel Codolar | comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Carles Duarte (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Víctor Cullell, Núria Iceta, Oriol Llop, Manuel Manonelles, M. Mercè Sardà, Noemí Ubach i Anna Vilà. **Direcció:** Jordi Llisterri.

Amb el patrocini de

Amb la col·laboració de

Formem part de

Auditat per:

Amb el suport de:

NÚMERO ESTIU 2023 | ISSN: 2604-7004. Dipòsit legal: B5112-2019. Imprès a Imprintsa, a Sant Fruitós de Bages.